

Det Anarkistiske Bibliotek

Anarkistisk individualisme i den sociale revolution

Renzo Novatore

Renzo Novatore
Anarkistisk individualisme i den sociale revolution
6. november, 1919

benzinpaabalet.noblogs.org
Udgivet under navnet Mario Ferrento i »Il Libertario«. Oversat fra *Anarchist Individualism in the Social Revolution* af Benzin på bålet.

da.theanarchistlibrary.org

6. november, 1919

Indhold

1	5
2	6
3	6
4	7
5	7

den! Kun den var virkelig seriøs. Men selv da mistede djævelen det som tilkom ham: du ved at Noah overtog diktaturet. Lad os lave den revolution igen, men mere gennemført. Det kræver reelle folk såvel som talere. Så kom du med de brølende vandmasser, jeg skaffer krudttønden for at sprænge arken.«

Nu da diktaturet – ak! – er uundgåeligt i den dystre globale revolution som kaster sin blege glød fra øst over vores sorte fejhed, er vores afgørende opgave som anarkistiske individualister at sprænge den sidste ark med bomber og den sidste diktator med skud fra vores browningpistoler. Når det nye samfund har etableret sig vil vi vende tilbage til dets udkanter for at leve vores liv farligt som noble *forbrydere* og skamløse syndere! For anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evig fornyelse i kunst, tanke og handling.

Anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evigt oprør mod evig sorg, den evige søgen efter nye kilder til liv, glæde og skønhed. Og sådan vil vi også være i anarkiet.

1

Den anarkistiske individualisme som vi forstår den – og jeg siger vi, fordi en væsentlig håndfuld venner er af samme mening som jeg – er fjendtlig imod enhver skole og ethvert parti, enhver kirkelig og dogmatisk moral, såvel som alle mere eller mindre akademiske tåbeligheder. Alle former for disciplin, regler og pedanteri er frastødende for vores vagabondiske og oprørske hvileløsheds oprigtige ædelhed!

Individualisme er, for os, kreativ kraft, udødelig ungdom, ophøjet skønhed, forløsende og frugtbar krig. Den er den pragtfulde ophøjelse af det kødelige og åndens tragiske epos. Vores logik er ikke at have nogen logik. Vores ideal er den kategoriske benægtelse af alle andre idealer for at det egentlige, virkelige, instinktive, hensynsløse og muntre liv kan triumfere storslået og enerådende! For os er perfektionen ikke en drøm, et ideal, en gåde, et mysterium eller en sfinx, men en energisk og kraftfuld, strålende og pulserende realitet. Alle mennesker er perfekte i sig selv. Alt hvad de mangler er deres perfektions heltemod. Siden den tid hvor mennesket først begyndte at tro at livet er en pligt, et kald, en mission, har det bragt skam over sin livskraft, og ved at følge fantomer har det nægtet og distanceret sig selv fra virkeligheden. Når Kristus sagde til menneskerne: »vær jer selv, i er fuldkomne!« fremsatte han en fremragende sætning som er den suveræne sammenfatning af livet.

Det er nyttesløst at fanatikerne, teologerne og filosoferne gør deres bedste for at med bedrageriske og dialektiske spidsfindigheder give en falsk udlægning af Kristus ord. For når Kristus taler på denne måde til mennesket, fornægter han hele sit kald til forsagelse, missioneren og tro, og resten af hans doktrin ramler ynkeligt ned i mudderet, slået ned af ham selv. Og det, alene det, er Kristus store tragedie. Lad mennesket åbne sine omtågede øjne i denne sandheds blændende sol, og det vil stå ansigt til ansigt med sin sande og leende forløsning.

Dette er individualismens etiske del, hverken mystisk romantisk eller klosteragtigt idealistisk, hverken moralsk eller umoralsk, men amoralsk, vild, rasende og krigerisk, med sine lysende rødder vellystigt fæstet i den hedenske naturs fosforescerende blomst og sit frodige løv hvilende på det jomfruelige livs purpurmund.

2

Til alle former for menneskelige Samfund som forsøger at tvinge forsagelse og kunstig sorg ned over vores anarkiske og oprørske *jeg* som tørster efter fri og jublende udvidelse, svarer vi med et buldrende og blasfemisk brøl af dynamit.

Til alle politikkers og filosofiers demagoger som har et smukt system i lommen, skabt ved at pantsætte et hjørne af fremtiden, svarer vi med Bakunin: *Fjolser og svæklinge!* Hver en pligt som de vil påtvinge os vil vi rasende nedtrampe med vores blasfemiske fødder. Hvert et skummelt fantom, grådigt efter lys, som de placerer frem for vores øjne, vil vi vredt rive op med vores dristigt vanhelligende hænder. Kristus skammede sig over sin egen doktrin og var den første til at bryde den. Friedrich Nietzsche var bange for sit overmenneske og lod det dø midt blandt sine forpinte dyr, som bad om nåde af det højere menneske. Men vi er hverken bange for eller skammer os over det *frigjorte menneske*.

Vi lovpriser Prometheus, den profane tyv som stjal den evige gnist fra Jupiters himmel for at give liv til lermennesket, og vi forherliger Herkules, den kraftfulde, friggørende helt.

3

Den hedenske natur har placeret en Prometheus i sindet på alle dødelige mennesker, og en Herkules i hjernen på alle tænkere. Men moralen, den frastødende forfører af filosoffer, folkeslag og menneskeheden, har forherliget og forhelliget griben og lovprist den som guddommelig retfærdighed, og guddommelig retfærdighed, som Comte menneskeliggjorde, har fordømt helten.

Det panderynkende menneske og tænkeren rystede af skræk overfor dette olme fantom og modet forblev besejret under frygtens enorme vægt.

Men anarkistisk individualisme er en strålende og skæbnessvanger fakkellampe som kaster lys ind i frygtens mørke rige og slår fantomet guddommelig retfærdighed, som Comte menneskeliggjorde, på flugt.

Individualisme er den frie og ubundne sang som genforbinder individet med den evige og universelle pandynamik som hverken er moralsk eller umoralsk, men som er alt. Naturen; og livet! Hvad er livet? Dyb og tinder, instinkt og overvejelse, lys og mørke, mudder og skønhed, glæde og sorg. Fornægtelse af fortiden, herredømme over nuet, længsel efter fremtiden.

Livet er alt dette. Og dette er også individualisme. Hvem forsøger at undslippe livet? Hvem vover at benægte det?

4

Den sociale revolution er Prometheus pludselige opvågning efter et fald ind i sorgens mathed som skyldes den fæle grib der river hans hjerte i trevler. Den er et forsøg på selvbefrielse. Men lænkerne, hvormed den dystre Jupiters afskyelige tjener Vulkan havde lænket ham til Kaukasus, kan kun brydes af den Titaniske oprørske helt, søn af Jupiter selv.

Vi, rebelske børn af den rådne menneskehed som har lænket mennesket i den sociale overtroes dogmatiske mudder, vil aldrig undlade at svinge vores mægtige økse mod denne hadede lænkes rustne led.

Ja, vi anarkistiske individualister er for den sociale revolution, men på vores egen måde selvfølgelig!

5

Individets oprør imod samfundet hænger ikke nødvendigvis sammen med massernes oprør imod regeringer. Selv når masserne underkaster sig regeringer, og lever i sin opgiveness skamfyldte fred, lever det anarkistiske individ imod samfundet fordi han er i evig og uforsonlig krig med det. Men når, ved et historisk vendepunkt, hans oprør sammenfalder med massernes, så hejser han sit sorte flag med dem og kaster sin dynamit med dem.

Den anarkistiske individualist deltager i den sociale revolution, ikke som en demagog, men som et opildnende element, ikke som en apostel, men som en levende, virkelig, ødelæggende kraft...

Alle tidligere revolutioner var i sidste ende borgerlige og konservative. Det som glimter på vor storslået tragiske tids røde horisont har som sit mål den indædte socialistiske humanisme. Vi anarkistiske individualister vil deltage i revolutionen for vores eget eksklusive behov for at antænde og opildne ånder. For at sikre, som Stirner siger, at det ikke er endnu en revolution som nærmer sig, men snarere en vældig, stolt, hensynsløs, skamløs, samvittighedsløs forbrydelse som tordner med lyn på horisonten og hvorunder den ildevarslenende himmel bliver mørk og stille. Og Ibsen: »Der er kun en revolution som jeg anerkender – som var virkeligt, gennemført radikal – ... Jeg hentyder til syndflo-